

tion, er kolossalt store beløb selv i forhold til, hvad de europæiske nationalbanker kan stille op. Når vi ved, at asiatiske nationalbanker selv går på markedet og spekulerer imod europæiske valutaer, når vi ved, at ganske kolossale pengetanke i USA går på markedet og spekulerer, så kan det være sådan, at selv nationalbanker i Europa må bukke under, må erkende, at den her opgave klarer de ikke.

Derfor er det så oplagt at kigge sig om efter mulighederne og i stedet for at straffe spekulanterne så på anden vis begrænse deres handlemuligheder. I SF er vi i virkeligheden meget fordomsfri over for, hvordan man skal gøre det. Valutaskatten er én model. Med en valutaskat, der kun er på 5 promille, har nobelpristageren i økonomi Tobin fundet frem til, at det vil have en ganske kraftig effekt på valutahandelen. Og 5 promille betyder jo ikke noget i varehandelen. Der er økonomiministeren helt på vildspor. Det betyder ikke noget for, om man handler en vare eller ej, at der er en omsætningsafgift på valutaen på 5 promille, men den kan betyde noget for meget hyppige valutatransaktioner. Derfor er det et relevant instrument.

Der er muligheder for andre instrumenter. Vi er meget åbne over for, hvilket man får den største effekt af, men det afgørende for os er, at Danmark bør melde sig ind i klubben af lande, der vil noget på det her område, og som synes, det er utilfredsstillende, at vores erhvervsvirksomheder skal leve med forhøjede renter i perioder, fordi der er nogle spekulanter et andet sted i verden, som sidder og leger, at de spiller imod den danske krone. Det er en uacceptabel situation, og hvis vi er enige om det udgangspunkt, så må vi begynde at være kreative over for, hvordan vi så tackler problemet.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Når jeg beder om ordet nu – det er meget imod mine principper i øvrigt som minister at gå ind i debatten for tidligt – så er det, fordi jeg ikke synes, at den skal køre af sporet.

Hr. Jes Lunde refererer i sine første korte bemærkninger til det globale naboskab og bruger det som argumentation og bruger i øvrigt udtalelser fra forskellige statsoverhoveder og ministre på det sociale topmøde.

Bogen om det globale naboskab indeholder betragtninger om nye muligheder – det er hovedsigtet med den udgivelse – for internationalt samarbejde, og der peges på nogle muligheder for at tilvejebringe midler til det samar-

bejde. Et af forslagene, der bliver berørt, er muligheden for at beskatte valutahandelen og monetære transaktioner, men rapporten fremfører ligeledes, at der vil være praktiske problemer med at gennemføre en sådan skat, og konklusionen går ikke på, at man skal gennemføre en skat, men den nævnes som en af flere muligheder, der kan overvejes.

På det Økofinmøde, jeg var til i går, var der ingen interesse for den slags indgreb, og den svenske regering har det ikke på sit regeringsprogram. Jeg ved godt, at statsminister Ingvar Carlsson i et interview som svar på et konkret spørgsmål, der bl.a. refererer til det globale naboskab, har givet udtryk for, at det ikke står på den svenske regerings arbejdsliste på nuværende tidspunkt. Hverken den canadiske eller den franske regering har det på sit program, selv om Mitterrand var ude med en positiv tilkendegivelse om det. Den nye kommissær, De Silguy, har udtalt, at han er imod den type skat, fordi han ikke tror på, at det vil kunne lade sig gøre at effektuere det. Det er mere nuanceret end som så – det globale naboskab – og for nuanceret til, at Folketinget skal opfatte det som en fuldstændig blank anbefaling.

Når jeg nu er her, kan jeg lige så godt sige til hr. Erhard Jakobsen, at jeg meget gerne vil tage den type instrumenter med, som hr. Erhard Jakobsen nævnte, for det hører ind under det, som jeg kalder det internationale monetære samarbejde. Hvordan kan vi løse nogle af de problemer i EU ved det blødere samarbejde, vi har nu, med det meget brede bånd?

Så vil jeg lige sige til hr. Frank Aaen, at de udsving, der var i 1994, var på obligationsrenten, ikke valutakursen. Nu skal vi lige finde ud af, hvad det er, vi taler om. Vi taler om det valutafinansielle marked og valutakurser. Det har været min opfattelse, at det er det, det har handlet om.

At der sker en stigning i obligationsrenten, er jo ikke et dansk fænomen. Markedet eksisterer altså. Hvis nogen ønsker at købe danske obligationer, så kan de købe danske obligationer, og de kan sælge dem igen, sådan er det. Der var helt tydeligt et overopkøb af danske obligationer i efteråret 1993, som så er tilbagesolgt i et vist omfang, og det hænger selvfølgelig sammen med, at pensionskasser placerer deres midler i bl.a. den type papirer. Når der så sker nogle bevægelser og der er usikkerhed på markedet, så reagerer markedet ved at prøve på at sikre deres pensionsopsparere. Det er jo fuldstændig